

Το συγκρότημα Κανταδόρων Γιωργαλλέτου

Οι κανταδόροι είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι της Λεμεσού. Και κυρίως δεν μπορεί να νοηθεί κανένα βράδι δίχως κανταδόρους. Το ξεκίνημα της μουσικής ομάδας κανταδόρων του Γιωργαλλέτου έγινε στα 1947. Οι υπόλοιποι της ομάδας, τους βέβαια από το Γιώργο Γιωργαλλέτο, ήταν ο Ιωάννης και Λαίος Παντελίδης, οι δυο Πιπτονήδες, οι δυο Αντωνιάδες, ο Αχιλλέας Ζαμπάς και ο Β. Βασιλειάδης, που ήταν και βαρύτονοι. Τα όργανα της ομάδας ήταν μαντολίνο, κιθάρα και μαντολά. Υπήρχε και προηγουμένως καντάδα αλλά όχι οργανωμένη. Αρέσως μετά τον πόλεμο μάλιστα υπήρχε αμφισβήτηση αν θα γινόταν ή όχι το κανταδόρι και ο Γιωργαλλέτος με τις προσπάθειές του κατέβαλε, θεωρείται ένας από τους πρωταγόνες της συνέχειας του καρναβαλιού. Μετα το εισήγησής του καθιερώθηκε οι ομάδες των κανταδόρων να εμφανίζονται το τελευταίο Σάββατο του καρναβαλιού κι όχι την Τριαντημέρη όπως γινόταν προηγουμένως. Εκτός από την ομάδα του Γιωργαλλέτου υπήρχε ακόμα μια ομάδα κανταδόρων, πιο παλιά και έμπειρη, η ομάδα των Κανταδόρων που πριν από τον πόλεμο είχε κερδίσει σε ένα διαγωνισμό καντάδας και το πρώτο βραβείο. Το 1947 χάνει όμως από την ομάδα του Γιωργαλλέτου που κερδίζει το πρώτο βραβείο, γεγονός που επαναλαμβάνεται και τον επόμενο χρόνο. Τα τραγούδια ήταν ρομαντικά της εποχής, τραγουδισμένα με Ιταλική μουσική και με στίχους που γράφαν τα μέλη της ομάδας, αλλά και άλλα που γράφαν οι ίδιοι, όπως «Εδώ Λεμεσός», «Η Λεμεσός σας προσκαλεί και πάλι». Μετα βγήκαν κι άλλες ομάδες κανταδόρων. Στο Αθηναϊκό μάλιστα η Λίλη Χαούρη οργάνωσε τις κοπέλλες σε ομάδα και η ομάδα Γιωργαλλέτου τους έδωσε το τραγούδι με το οποίο κέρδισαν και το πρώτο βραβείο γυναικών.

Την Κυριακή, ημέρα της παρέλασης, έπαιρναν έπαινο και οι ομάδες των κανταδόρων επάνω σε ραπανάκια και γινόταν διαγωνισμός με βραβεία για την καλύτερη ομάδα. Το 1962 σταμάτησε ο θεσμός των βραβείων και από τότε δίνουν στην κάθε ομάδα ένα ποσό για συμμετοχή ανάλογα με τα έξοδα που έχει.

Η ομάδα Γιωργαλλέτου (Ο Γιωργαλλέτος βρίσκεται στο κέντρο της φωτογραφίας), στο καρναβάλι του 1962.

σαν τη Λεμεσό με τα πόδια και τραγουδούσαν ενώ σε ορισμένες περιοχές όπως στο Κηπούδι στον Αγ. Ανδρέα, υπήρχαν επιτροπές από 2-3 μέλη, που άκουγαν τις ομάδες και σύμφωνα με την απόδοσή τους τις βαθμολογούσαν. Όπως μας είπε με παράπονο ο κ. Γιωργαλλέτος τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ και οι κανταδόροι τραγουδούν μέσα σε μια ατμόσφαιρα φασαρίας και αταξίας χωρίς να τυγχάνουν κάποιας εκτίμησης ή προσοχής. Εξάλλου όπως μας είπε χαρακτηριστικά ο κ. Γιωργαλλέτος, ο κανταδόρος ότι κάνει το κάνει μόνο από αγάπη και χωρίς κανένα άλλο συμφέρον κι έχει ανάγκη από την εκτίμηση και την ανταπόκριση του κόσμου. Άλλωστε αυτή είναι και η κυριότερη αμοιβή του. Αυτό που πιστεύει ο κ. Γιωργαλλέτος ότι πρέπει να γίνει, για να μπορεί ο κόσμος να παρακολουθεί αλλά και οι ομάδες των κανταδόρων να τραγουδούν με άνεση, είναι να δημιουργηθούν σε όλη τη πόλη εξέδρες όπως στον πλάτανο, στο κηπούδι ή στο λεωφόρο, που θα αποτελέσουν τα πάστα των ομάδων. Από εκεί θα μπορούν να τραγουδούν δίνοντας έτσι και τη δυνατότητα στο καρναβάλι να ξαπλωθεί σε όλη την πόλη. Μπορεί μάλιστα να γίνει κάποιο πρόγραμμα της διαδρομής των ομάδων των κανταδόρων και η αστυνομία ή το Δημαρχείο να αναλάβει την τήρηση της τάξης. Για να γίνουν όμως αυτά χρειάζεται οργάνωση κι ενδιαφέρον από μέρους όλων των παραγόντων. Εξάλλου και το ΡΙΚ όπως μας τόνισε στη συνέχεια ο κ. Γιωργαλλέτος πρέπει και έχει τη δυνατότητα να προβάλλει τους κανταδόρους, πράγμα που γινόταν άλλωστε στο παρελθόν «θα μπορούσαν να φωνάξουν κι εμένα εστώ τιμής ένεκεν» συνέχισε ο κ. Γιωργαλλέτος, «για να πω κι εγώ μια κουβέντα».

Ο κ. Γιωργαλλέτος ο οποίος σταμάτησε να συμμετέχει στην ομάδα από το 1962 παραδίδοτας τη σκυτάλη στους δυο γιους του, συνεχίζοντας μας είπε: «Το Καρναβάλι είναι μια σπουδαία εκδήλωση αλλά και προβολή της Λεμεσού και οι κανταδόροι ένα πολύ σημαντικό μέρος της θεσμού αυτού. Αυτό που ζητούμε είναι περισσότερη οργάνωση κι ενδιαφέρον γιατί υπάρχει το υλικό, ο κόσμος που είναι πρόθυμος να δουλέψει για αυτό το σκοπό και να κάνει άλλες τις δουλειές».